

MISSA VESPERTINA DE LA CENA DEL SENYOR

Dijous Sant

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, el dia 5 d'abril del 2012

La celebració de l'Eucaristia al vespre del Dijous Sant té per a nosaltres especials ressonàncies. Celebrem la missa de tots els segles, la que celebra l'Església cada dia i arreu del món, però en l'atmosfera del Dijous Sant té per a nosaltres el record del mateix dia, el dijous en què, abans de la seva passió i mort, Jesús va voler celebrar el «sopar pasqual» amb els seus deixebles. Totes les coses, doncs, avui ens porten al Cenacle on Jesús va instituir el memorial perpetu de la seva passió, mort i resurrecció. Nosaltres ens sentim avui espiritualment presents al Cenacle amb Jesús i el seus deixebles. Les paraules de Jesús, les seves accions i, sobretot, el gest de prendre el pa i la copa amb el vi i les seves paraules del memorial perpetu: *Això és el meu cos... Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang...*, que sant Pau ens ha fet presents en la segona lectura de la nostra celebració; tot això avui, Dijous Sant, té especial ressonància per a nosaltres que celebrem amb cor agraït i plens d'esperança la missa vespertina de la Cena del Senyor.

L'Eucaristia ens ha estat donada pel mateix Jesús, ell l'ha instituïda com a memorial seu, memorial perpetu del seu amor, de la seva donació plena per nosaltres i per tota la humanitat. «El Senyor, havent estimat els seus, els estimà fins a la fi. Sabent que havia arribat l'hora de sortir d'aquest món per retornar al seu Pare, mentre sopaven, els rentà els peus i els donà el manament de l'amor. Per tal de deixar-los una penyora d'aquest amor, per no allunyar-se mai dels seus i fer-los participants de la seva Pasqua, instituï l'Eucaristia com a memorial de la seva mort i de la seva resurrecció, i manà als seus apòstols de celebrar-la fins al seu retorn, constituint-los aleshores sacerdots del Nou Testament» (CEC, 1337).

Celebrar l'Eucaristia no és solament fer un record de Jesús i del que ell va fer. El manament de Jesús: *Feu això, que és el meu memorial*, es refereix a la celebració litúrgica de l'Església, presidida pels sacerdots: el bisbe i els preveres, en els quals es fa sacramentalment i misteriosament present Crist: la seva persona, la seva vida, la seva mort, la seva resurrecció i la seva intercessió per nosaltres davant el Pare. Llegim en el concili Vaticà II: «En l'últim sopar, la vesprada en què fou traït, el nostre Salvador establí el Sacrifici Eucarístic del seu Cos i Sang, amb el qual perpetuaria en el curs dels segles el sacrifici de la creu, fins al seu retorn, i així encomanaria a l'Església, l'Esposa estimada, el memorial de la seva mort i resurrecció: sagrament de pietat, senyal d'unitat, lligam de caritat, convit pasqual, en el qual es rep el Crist, l'ànima s'omple d'alegria i se'ns dóna penyora de la glòria futura» (SC, 47). Aquests són, germans, els fruits de la participació de l'Eucaristia que sadollen el nostre cor.

Que n'és, de gran, el do de l'Eucaristia! Que n'és, de preciós, el do del sacerdoci que juntament amb l'Eucaristia instituï Jesús avui, Dijous Sant! Els sacerdots, que hem rebut aquest do que supera les nostres capacitats i que és al mateix temps do i responsabilitat, hem de viure el Dijous Sant com el dia del nostre sacerdoci. Allà al Cenacle en la persona dels apòstols hi érem tots nosaltres. L'encàrrec de Jesús *Feu això, que és el meu memorial* l'hem rebut també nosaltres. I les paraules de Jesús en el Cenacle, en la gran pregària sacerdotal del capítol 17 de sant Joan, són també referides a nosaltres, els sacerdots de tots els temps de l'Església: *Pare sant..., consagra'ls en la veritat, que és la vostra paraula. Tal com vós m'heu enviat al món, jo també els hi he enviat. Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat* (vv. 17-19). Sí, nosaltres, els sacerdots, som consagrats amb Crist. Som consagrats en la seva

donació per la humanitat sencera que fa Jesús una vegada per sempre. Som consagrats en la veritat. Som dedicats, santificats en la veritat que és Crist. La nostra persona, la nostra vida, les nostres paraules, les nostres accions, en una paraula, el nostre cor no pot ser d'altri que de Jesús. Aquests som nosaltres: els consagrats a Jesús, els consagrats de Jesús, els consagrats per a Jesús. No es pot entendre de cap altra manera el nostre sacerdoti. El sacerdot és de Crist, és Crist enmig del món, per a fer possible que les seves paraules siguin, no un simple record, sinó presència: *Això és el meu cos... Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang...*

Germans estimats, pregueu pels vostres sacerdots, perquè siguem fidels al ministeri rebut de ser presència de Crist enmig del món, que siguem sants com ho demana el sagrament rebut. Pregueu també perquè no ens manquin mai els sacerdots sants que la nostra Església diocesana de Vic necessita per a servir totes les parròquies i comunitats que la formem. Els sacerdots són do del Pare a Jesús i a la seva Església, ens cal demanar-los amb humilitat i amb insistència. Senyor, tingueu pietat de nosaltres! Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots!

L'Eucaristia és el sagrament de l'amor de Crist. El sacerdoti és, amb paraules de sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars, l'amor del Cor de Jesús. I el Dijous Sant és el dia de l'amor fratern, ja que és el dia en què unit a l'Eucaristia, memorial de la seva donació amorosa, Crist ens va donar el manament nou de l'amor: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat* (Jn 13,34). Jesús porta a plenitud la Llei donada per Déu a Israel per mitjà de Moisès. El Poble d'Israel estava ben orgullós de la seva llei, tal com ho expressa el profeta Baruc: *Que en som, de feliços, nosaltres, Israel: nosaltres sabem com hem de plaure a Déu!* (4,4). I en aquesta llei ja apareix l'amor al proïsme; però Jesús no ve a portar una norma nova per carregar-nos als seus seguidors. Ell ve a portar-nos la novetat de la vida nova, fruit de la seva mort i resurrecció. Solament podrem viure el manament nou de l'amor si ens deixem rentar per Jesús, si deixem que la vida nova que ens ve de l'aigua i de l'Esperit que brollen del seu cor obert en la creu ens netegin profundament, ens purifiquin i ens salvin. Per a poder viure el manament nou de l'amor ens cal morir al pecat i ressuscitar amb Jesús a la vida nova de la Pasqua. Solament si deixem que l'Esperit Sant, do de Crist, ens vagi progressivament fent més i més de Crist, podrem viure el manament nou de l'amor, que és la plenitud de la vida i de la santedat. La nova llei del cristià, la llei evangèlica donada per Crist, és la mateixa gràcia de l'Esperit Sant en els nostres cors. No és una norma nova —pobres de nosaltres que fos així!—, sinó la nova interioritat donada pel mateix Esperit Sant. Sant Agustí va expressar la novetat cristiana amb aquestes paraules clares i profundes: «Senyor, doneu-me el que maneu, i maneu el que vulgueu.» Avui, Dijous Sant, aquestes paraules prenen ple sentit. Jesús ens fa el do de la seva vida lliurada, del seu amor sempre present que ens transforma en ell. I en ell podem viure el manament de l'amor, perquè abans ell ja ens ha donat aquest amor que hem de professar-nos els uns als altres. «Ser cristià és, primer que res, un do, però que després es desenvolupa en la dinàmica del viure i en posar en pràctica aquest do» (Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, II).

Germans estimats, acollim en el nostre cor l'amor de Déu, l'amor fins a l'extrem de Jesús per nosaltres; deixem-nos rentar els peus per ell; prenguem part en la seva mort i resurrecció per prendre part en el seu Regne; alimentem-nos de l'Eucaristia, sagrament de l'amor. Que santa Maria, Dona eucarística, Mare de l'Amor més gran, intercedeixi per tots nosaltres. Amén.